

υπάρχει το ψέμα

ρή

Ο εθισμός στη βαιοπραγία της φύσης,

ποιήματος του Θεού, αιχμαλωτίζει το νου στην οδύνη. Καταβάλλει προσπάθειες να αποδράσει, αναζητώντας την υπεροχή της γαλήνης. Προσδοκά να αντικρίσει εικόνες αγνότητας της καθημερινής ύπαρξης.

Ένα ταξίδι στην Αφρική, λουσμένο με ονειροπόλημα αγάπης, φθάνει στα χείλη του θρυλικού ποταμού Κονγκό και των παραποτάμων του. Εκεί, στα τροπικά δάση της βροχής, ζουν οι βραχύσωμοι Πυγμαίοι. Τους βλέπεις στεφανωμένους με «φύλλα αλήθειας» στο μέτωπο, γιατί αγνοούν την έννοια του ψεύδους. Αυτή η λέξη δεν αναστήθηκε ποτέ στη φυλή τους.

Ο εναγκαλισμός των Πυγμαίων με την ιστορία τούς συναντά κυρίως στη κεντρική λεκάνη της Αφρικής. Ήταν ήδη γνωστοί στον Όμηρο και τον Ηρόδοτο, λόγω του χαμηλού αναστήματός τους. Το μέσο ύψος των ανδρών φτάνει τα 1,45 μέτρα. Το όνομά τους άλλωστε οφείλεται στους Έλληνες· η λέξη «πυγμαίος» αναφέρεται στο ύψος τους και τους παρομοιάζει με την πυγμή.

Οι Πυγμαίοι ήταν οι πρώτοι που εγκαταστάθηκαν στην περιοχή του Κονγκό. Ακολούθησε η μεγάλη νεγροειδής οικογένεια που ονομάζεται Μπαντού. Αργότερα απωθήθηκαν από αυτούς και σήμερα είναι διεσπαρμένοι σε μικρές ομάδες με διάφορα ονόματα: Μπα-Μπόγγο, Μπα-Γκιέλλι, Μπα-Τσούα, Μπα-Μπούτι, Μπα-Μπίνγκα, Άκκα, κ.α.

Σήμερα, ένα μέρος τους αγκιστρώθηκε στο δόλωμα της τεχνικής κοινωνικής εξέλιξης και εργάζεται στις πόλεις. Όμως τα γραφικά χωριά τους εξακολουθούν να προσδίδουν μια καλαίσθητη εικόνα της ζούγκλας. Κάθε κυκλική καλύβα, όπως είναι οι περισσότερες, έχει υποστηρίγματα από μικρούς κορμούς δένδρων, ενώ η στέγη είναι ντυμένη από χόρτα. Η περίμετρος παραμένει ανοιχτή για να διαπερνά ο αέρας και να τους δροσίζει από την αποπνικτική ζέστη και υγρασία.

Όταν η αυγή αποχαιρετά τη νύχτα, τούς βρίσκει έτοιμους να συμμετάσχουν στην εργασιακή σκυτάλη της ημέρας. Άλλοι πηγαίνουν στο κυνήγι για θηράματα, άλλοι ψαρεύουν με τις πιρόγες στα ποτάμια, άλλοι αναρριχώνται στα πανύψηλα δέντρα για συγκομιδή φρούτων ακόμη και μέλιτος από φυσικές κυψέλες.

Μόνο οι γυναίκες καλλιεργούν τη «μανιόκα». Από τις αποξηραμένες ρίζες αυτού του θάμνου παράγουν αλεύρι με το οποίο παρασκευάζουν ένα είδος χυλού. Συνοδεύεται στο φαγητό από κρέας ή ψάρι με ποικιλία φρούτων.

Τα παιδιά των Πυγμαίων εκπαιδεύονται από νηπιακή ηλικία στην τοξοβολία, ενώ οι γυναίκες γύρω από τις καλύβες πλέκουν με ψιλές κλιματόβεργες τα δίχτυα τους. Αυτά έχουν μήκος 40-80 μέτρα και ύψος 80 εκατοστά. Ένα παιδί 12 ετών είναι έτοιμο να ανδρωθεί, κυνηγώντας με τόξο και φέροντας το δίχτυ στους ώμους του.

Κυκλώνει το ζώο απλώνοντας το δίκτυ και μετά είναι εύκολο να το στοχεύσει με το βέλος του.

Πολλές φορές, οι μεγάλες πορείες μέσα στο δάσος τα αναγκάζει να κοιμούνται τη νύχτα επάνω στα δέντρα, και το άλλο πρωί να συνεχίζουν, μέχρι να πετύχουν το σκοπό τους. Όταν όμως επιστρέφουν στο χωριό με αντιλόπη στην πλάτη, όλοι αρχίζουν ένα χαρμόσυνο χορό με μουσικές νότες δεξιοτεχνίας. Ο πλέον επίσημος χορός είναι του Ελέφанта, ο οποίος ερμηνεύει την ισχύ του επιτυχημένου κυνηγού.

Οι μέρες ακολουθούν το παρελθόν, αφήνοντας τους Πυγμαίους να ζουν στην ελευθερία της ζούγκλας.

Η Αδελφότητα Ορθοδόξου Εξωτερικής Ιεραποστολής, ευαίσθητοποιημένη από τη ζωή των Πυγμαίων, έχει αγκαλιάσει με στοργή ένα χωριό τους επί του ποταμού Ubangi, κοντά στη μικρή πόλη Impfondo στο βορειοανατολικό τμήμα του Κονγκό-Μπραζαβίλ. Ο Ιεραπόστολος π. Θεολόγος με ταπεινό φρόνημα εισήλθε στην είσοδο της καρδιάς τους!

Η απλότητα και η καλοσύνη του ενώθηκαν με τα δικά τους προτερήματα και καρποφόρησε πνευματικά στις ψυχές τους, βαπτίζοντάς τους στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αμήν!

Πηγή: ierapostoles.gr